

Zvesti pes.

(Resnična prigodba.)

V zadnjem adventu se je necega jako mrzlega večera vračeval nek mesar iz Podbrda na Goriškem, kjer je bil po opravih, zopet domov v Železnike na Gorenjskem. Ker na svojem potovanji ni dobil nič tečnega za svoje telesno okrepčanje, korakal je urno naprej, nadejaje se, med potjo v kakej gostilnici kaj dobiti. Ali v samotah Zadnje Sore pod Sorico začne ga napadati opéšanje. Da bi se nekoliko odpočil, sede jedenkrat, dvakrat; — gre naprej, zopet postojí, ter se naslanja na svojo palico. Ali slabost prihaja čedalje večja. Klicati ondú na pomoč bilo bi zamán; — kdo ga bo slišal v teh samotah! Ves opešan zgruzi se drugič na tla, nekoliko poleží, — še jedenkrat se ojáči, vstane, ter gre nekoliko naprej. Toda zdaj ga zapusté poslednje močí, zavést mu izgine popolnem, in v tem stanu se zgrudi v sneg. Strašen položáj! — Pes, ki je že poprej skrbno okrožaval svojega gospodarja, ter ga lizal po obrazu, letí zdaj do bližnje gostilnice, zvane „pod róstom“, katera stojí nekoliko v stran od kantonske ceste. Ondu začne skrbna žival lajati, kakor da bi klicala ljudi na pomoč. Krčmarjevi so to dobro slišali; a vendar, ker je bilo že okoli 7. ure zvečer, mislili so, da mesar žene kaj živine, in se mu mudí proti dómu, kamor je od tam še dobre dve uri hodá. Čez nekoliko časa začne lajati pes drugič, priletí celó pred vežo, ondu cvili in se zaletuje v vrata. To se je jelo krčmarju sumljivo zdeti ter prevdarja, kaj bi bilo storiti. Pes letí zopet od hiše, in lahko se sodí, da bi se bil vrnil tudi še tretjič in morda še večkrat; samo — da bi prepozno ne bilo. K sreči je šel še neki Davčar domov, ki najde v snegu ležečega mesarja. Ves prestrašen prihití klicati krčmarja. Urno vzameta samotežne saní, in hitita do kraja, kjer je čakala moža gotova smrt. Povedal sem namreč že zgoraj, da je bil večer silno mrzel. Ali nova skrb se ju zdaj polóti. Pes, pravi velikan, in do ptujih ljudi zeló neprijazen in hud, hodil je okoli svojega v nezavesti ležečega gospodarja, ogreval ga in lizal mu obraz. Bala sta se toraj blizu iti. Bog ne daj, da bi se bil bližal kdo kdaj mesarju iz slabega naména. Jedna sama beseda iz njegovih ust, in znal bi bil zločinec, po čem je smola v Kranji (tako pravi namreč naš gorenjski prigovor). Ali ko zdaj možá do mesarja prideta, začne se jima pes prijazno dobríkatí, veselo mahati z repom, in zdajci odstopi. Jaderno moža naložita mesarja na saní, pripeljata ga do gostilne, kjer jim je bila sreča mila, da so ga zopet k življenju obudili, in mu tako rešili drago življenje.

Omenjeni mesar je sicer premožen mož; ali ker mu je jedina podpora, starejši sin, pri vojakih, ostalih družih mlajših 7 otrok pa možú ne more polajševati njegovega stanú, mora se truditi sam po visocih goráh naše doline. Lehko si mislimo, kako žalosten prizor bi bil, ko bi bili tako mnogobrojnej družini družega jutra pripeljali mrtvega očeta na dom.

Jos. Levičnik.